

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Видається з 1933 р.

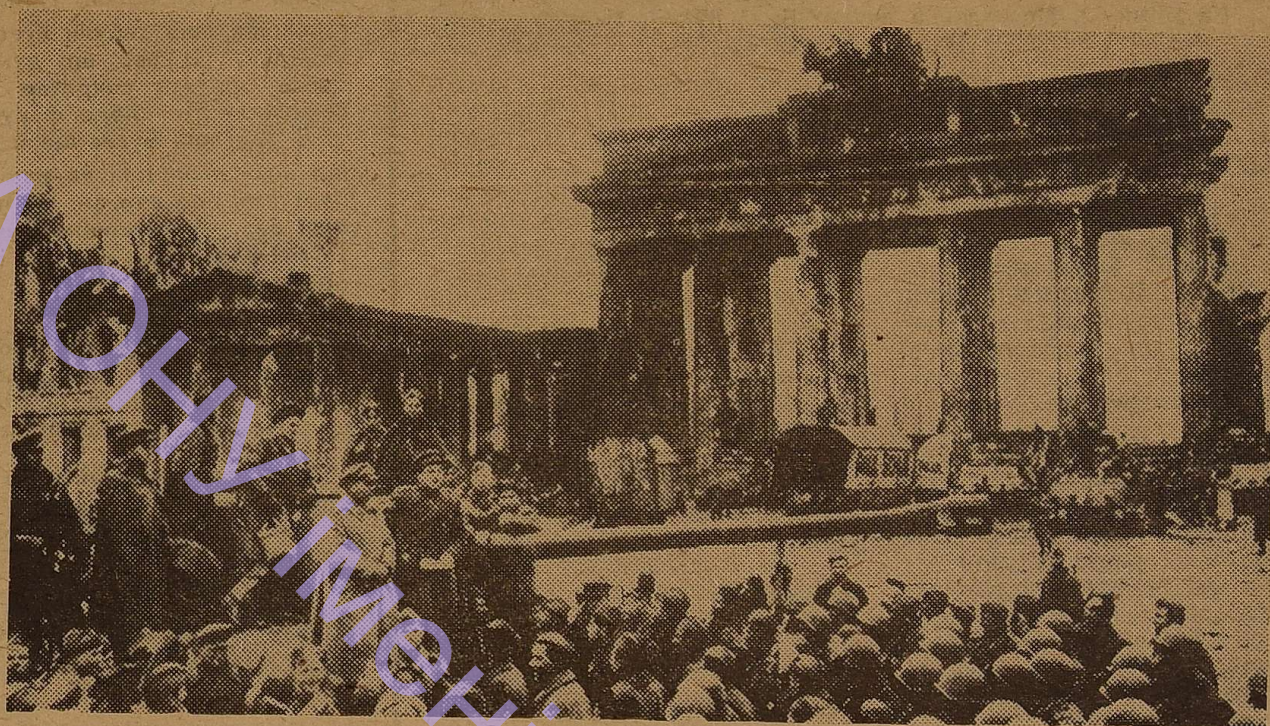
№ 17 (1630).

9 ТРАВНЯ 1986 РОКУ.

Виходить щотижня.

Ціна 2 коп.

Рішення XXVII з'їзду КПРС - в життя!

На знімку: Берлін, 2 травня 1945 рік. Мітинг радянських воїнів біля Бранденбургських воріт.

МНЕ КАЖЕТСЯ ПОРОЮ,
ЧТО СОЛДАТЫ,
С КРОВАВЫХ
НЕ ПРИШЕДШИЕ
ПОЛЕИ,
НЕ В ЗЕМЛЮ НАШУ
ПОЛЕГЛИ КОГДА-ТО,
А ПРЕВРАТИЛИСЬ
В БЕЛЫХ ЖУРАВЛЕЙ.
Расул ГАМЗАТОВ.

ХАЙ ВОСТОРЖЕСТВУЄ ДУХ ЕЛЬБИ!

Розповідає ветеран Великої Вітчизняної війни, підполковник запасу, колишній редактор дивізійної газети 238 стрілецької дивізії 49 армії 2-го Білоруського фронту, учасник зустрічі радянських і американських військ на Ельбі, доктор історичних наук, професор Михайло Юхимович Раковський.

— Для мене війна закінчилась наприкінці квітня 1945 року зустріччю з американськими військовослужбовцями на Ельбі.

Як історик, повинен сказати, що сьогодні, через 41 рік, які минули з того часу, все сприймається дещо в іншому світлі.

Зараз західні й особливо американські фальсифікатори намагаються довести, що саме США і їх збройні сили відіграли вирішальну роль у другій світовій війні.

Я не хочу нічого поганого сказати про американських хлопців, з якими ми обіймались того незабутнього дня на Ельбі — більшість з них були чесними людьми і щиро ненавиділи війну і фашизм. Але істина вимагає сказати правду. Хіба можна порівняти ціну, яку заплатив за перемогу наш народ і народ американський.

На жаль, доводиться й про це сьогодні нагадувати. Так от, про зустріч на Ельбі. Які втомлені і змарнілі були ми в той день. Більшість з нас в кривавих бинтах, засмагли від кіптяви й порохового диму. І, навпаки, аме-

риканці, поголені, як на овято, в новітніх формах, у задніх кишенях — пляшки з коньяком. Для багатьох з них війна виявилася екзотичною прогулянкою.

Відомо також, що керівники США і Англії прагнули скоріше оволодіти Берліном, щоб випередити наші війська. Та це завдання виявилось для них непосильним.

Згадуючи травень 1945 року, дивуюсь: невже назавжди відійшов у минуле дух Ельби? У всякому випадку, судячи з політики нинішньої адміністрації США, можна сказати, що за океаном докладають всіх зусиль, щоб навіть в пам'яті не залишилося добрих спогадів про радянсько-американське бойове союзництво.

І, навпаки, XXVII з'їзд КПРС рішуче підтвердив, що радянський народ сподівається на покращання стосунків між нашими країнами. Бо від цього залежить майбутнє людства. Ми — оптимісти, і віримо, що дух Ельби, який навіки в наших серцях, восторжествує.

М. УСПЕНОВ.

ВETERАНИ ЗАВЖДИ В СТРОЮ

Напередодні великого свята наш кореспондент зустрівся з головою Ради ветеранів Великої Вітчизняної війни Гаврилом Єгоровичем Дедякіним. Традиційне питання: «Як проживають ветерани?»

— В нашій організації, — говорить мій співбесідник, — 182 активних учасника Великої Вітчизняної війни, серед них 23 — інваліди. Коротко про наші справи. Постійне шефство здійснює Рада ветеранів над Одеською міською школою № 21. Бажаними гостями в учнів цієї школи завжди є Віра Олександрівна Фабіанська і Порфирій Іванович Потапенко, між іншим, учасник параду Перемоги 24 червня 1945 року. Вони допомогли створити шкільний музей. Ми ведемо велику патріотичну

роботу зі студентською молоддю, через університетський музей бойової слави, клуб молодого воїна.

До цього слід додати поїздки в інші міста, зустрічі з трудящими Одеси, участь в бесідах з учасниками руху Опору і ветеранами другої світової війни із Фінляндії, Данії, Голландії тощо.

— Гаврило Єгорович, кого б Ви хотіли відзначити сьогодні з числа ветеранів?

— Велику патріотичну роботу, особливо з молоддю, проводять Іван Федорович Смирнов, Микола Трохимович Ольшевський, Михайло Кіндратович Симоненко, Федір Павлович Никодимов, Михайло Юхимович Раковський,

Олексій Григорович Лобунець, Михайло Федорович Іванов, Микола Якович Фіногін, Леон Хачикович Калуст'ян, Іван Михайлович Дузь, Марк Пилипович Орзіх, Іван Михайлович Сирота, Григорій Михайлович Ясинський, Борис Пилипович Чибась, Петро Семенович Зонов, Михайло Іванович Шитковський. Власне кажучи, хотів би назвати багатьох. Бо всі вони достойні того, щоб бути відзначеними.

— Гаврило Єгорович, дозвольте передати через Вас найщиріші вітання усім нашим ветеранам війни і тилу, сердечно поздоровити їх із святом Перемоги і побажати усім доброго здоров'я. Успіхів вам усім у вашій великій благородній справі.

ДОХОДИТИ ДО ЛЮДСЬКИХ СЕРДЕЦЬ

На знімку І. Москаленна доцент П. Г. Чухрій зі студентами — молодими лекторами.

Охоче передає молоді свій багатий життєвий і професійний досвід лектора — пропагандиста учасник Великої Вітчизняної війни кандидат історичних наук доцент істафаку Пантелеймон Григорович Чухрій, Орден Червоної Зірки і Вітчизняної війни 2-го ступеня, медалі «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу» та інші прикрашають груди ветерана.

Лектор-пропагандист... Спілкуючись зі студентами, які обрали завдяки ФГП своєю другою професією роботу лектора, часто розумієш, що дехто з них навіть не підозрює, в яких життєво складних ситуаціях може проявитися партійний, громадський обов'язок радянського спеціаліста і особливо історика.

Згадую перші дні війни. Група викладачів істафаку пішла на фронт і відразу ж включилася в політичну, пропагандистську роботу.

Під час боїв за Дніпро в районі острова Хортиця і Павлоград ми знаходилися у складі комуністичних батальйонів. Мене було обрано парторгом одного з батальйонів, водночас я виконував обо-

в'язки пропагандиста — лектора. В тяжкі дні оборони і відходу наших військ, користуючись примітивним радіоприймачем, збирав відомості про події на фронтах, проводив політбесіди серед бійців.

Потім були оборона Північного Кавказу, переможний наступ наших військ. За час, що минув, довелося бути старшим політруком, заступником командира полку по політчастині, агітатором бригади, заступником начальника політвідділу стрілецької дивізії. Але завжди згадувалися найтяжчі дні, коли для бійців слово нашої лєнінської правди було не менш необхідним, аніж добра зброя.

І сьогодні, коли двобій між соціалістичною і буржуазною ідеологіями, як це підтвердив XXVII з'їзд КПРС, набирає особливої гостроти, думаю про те, що наша професія історика дозволяє і вимагає завжди бути в постійній боєготовності. Бо ми покликані переконливо і майстерно пропагувати наш радянський спосіб життя, соціальні переваги нашого суспільного ладу.

П. ЧУХРІЙ,
доцент істафаку.

День Перемоги — 9 Травня я зустрів в місті Клужі, столиці Трансильванії, на посаді командира взводу кулеметного батальйону. В перші секунди тривало якесь заціпеніння. Буря емоцій переповнювала наші серця. Важко було зразу уявити, що з цього дня все життя піде інакше. Замість горя, страждань і сліз наступить радісна творча праця всього народу по відбудуванню наших міст і сіл, заліковуванню ран. І роки виправдали наші сподівання.

М. ОЛЬШЕВСЬКИЙ,
старший інженер учбової частини,
полковник запасу.

ХІБА МОЖНА ЗАБУТИ ВІЙНУ...

Героїчне минуле нашого народу живе у спогадах поколінь. Це минуле неможливо забути, переписати. Воно незримо присутнє в пам'яті тих людей, які безпосередньо брали участь у війні, але це минуле завжди і з нами, тими, хто знає війну тільки з книг, кінофільмів, розповідей очевидців. І погодьтесь, що саме з цих розповідей ми знаємо якісь особливо вражаючі деталі, особливо ясно відчуваємо дихання війни. Цим розповідям притаманні такі неповторні слова і вирази, інтонація, яких не почуєш від найвидатніших акторів.

Одна з подібних зустрічей відбулася нещодавно в 3-й аудиторії учбового корпусу на Про-

летарському бульварі. Наша група зустрічалася з ветераном Великої Вітчизняної війни, майором запасу, доцентом кафедри історії КПРС І. П. Никифорчук. На зустрічі не було байдужих. Жвава, цікава розповідь заповнила нас, а альбоми з фотографіями перенесли незримо в такі далекі і близькі воєнні роки. У нас з'явилось відчуття власної причетності до подій давно минулих. Разом з ветераном пережили ми і гіркоту втрат, і рідкість перемоги. Зустрічі з ветеранами війни залишають глибокий слід в душах на все життя. Хіба можна забути війну...

С. ЧАУРА,
студент 5 групи
І курсу юрфаку.

КОМСОМОЛУ — СТИЛЬ СМІЛИВИХ, ІНІЦІАТИВНИХ

В університеті відбулись збори комсомольського активу, на яких обговорювались завдання комсомольської організації університету в світлі рішень XXVII з'їзду КПРС. Порядком денний зборів визначив їх зміст. Доповідь заступника секретаря комітету комсомолу ОДУ з ідеологічної роботи В. Кравця і майже всі виступи активістів були позбавлені формалізму, підіймали суттєві, важливі для комсомольського життя проблеми.

— Перебудова комсомольської роботи, — сказав Володимир Кравець, — залежить в першу чергу від того, як працює комсомольський актив, чи відповідає комсомольський актив своїми особистими якостями вимогам сьогодення? Не може сьогодні позиція ватажка бути зведена до бездумного виконання «зпущеної» зверху інструкції. Так само неприйнятний розповсюджений тип безініціативного активіста, який за кожною дрібницею біжить у комітет комсомолу, вимагає роз'яснень і тут же перекладає всю роботу на своїх «підлеглих». Атестація комсомольського активу, звіти і вибори повинні виявити кращих кандидатів у комсомольський актив.

Як не прикро, але часто слово у нас розходиться з ділом. Згадаймо хоча б прийняте на істафі рішення про проведення «політбоїв». Прийняти прийняли, але забули його виконати. Цікаво, що думає з цього приводу секретар комсомольського бюро факультету Е. Щеглов? Буває ще й таке, що комсомольські ватажки рапортують про справи, які пройшли без їх особистої участі. Те ж саме можна сказати і про організацію громадсько-політичної практики: деканат розподіляє, методичне контролює, а комсомольське бюро звітує. Так було, наприклад, на істафі з піонерською роботою.

Доповідач самокритично говорить і про недоліки в роботі комітету комсомолу ОДУ. Звільнені робітники комітету повільно опановують свої ланки роботи. Відповідальна за комсомольський прожектор С. Мухаметшина практично само-

ОЛЬГА ЛЕУС, член комсомольського бюро істафаку, студентка III курсу. Вона сказала:

— Комсомольські справи повинні бути соціально значущими. Так, студенти істафаку виготовляють наочне приладдя для школи юного хіміка, допомагають іноземним студентам у вивченні російської мови. Але не всі комсомольці виконують конкретні завдання. На істафі низький рівень соціалістичного змагання між групами. На II курсі було зірвано підбиття підсумків змагання. А на нашому, третьому курсі краща група була визначена, але вона чомусь не взяла участі у змаганні на кращу групу факультету. В центрі уваги комсомолу повинно бути професійне становлення майбутніх спеціалістів. Щоб студенти істафаку ознайомились із сучасним виробництвом хімічного профілю, ми уклали в свій час угоду з комсомольською організацією суперфосфатного заводу про шефську роботу. Передбачались, зокрема, зустрічі з комсомольсько-виробничими бригадами, екскурсії по заводу. Проте нічого зроблено не було.

Турбує нас і рівень політінформації в групах. Було б добре організувати в університеті клуб політінформаторів, де можна було б послухати кваліфіковані лекції, отримати необхідні довідки і консультації.

АНДРІЙ НЕТРЕБЕНКО, секретар комсомольського бюро І курсу РГФ:

— Часто замислюєшся, чому так відрізняється ставлення до громадської роботи у першокурсників і студентів старших курсів. Першокурсники виявляють ентузіазм в роботі на колгоспних ланах, з радістю беруть участь в художній самодіяльності. Але вже на 2-му, 3-му курсах більшість студентів чомусь широко вважають, що громадська робота зважає навчання. Чому виникає байдужість? Чи не походить вона від формалізму, якого ще багато в комсомольській роботі? За тиждень підготували і склали

усунулась від своїх обов'язків і зараз діяльність «Комсомольських прожекторів» на факультетах та на курсах не витримує ніякої критики. Відповідальні за лекторську роботу О. Крюкова та за роботу ГПП Р. Петерс теж не організували як слід свою роботу.

Відсутність гласності у комсомольській роботі відчутна на всіх рівнях — від комітету комсомолу до комсомольських організацій академічних груп. Що зробив комсомольський актив, щоб повніше висвітлювати роботу комсомолу на сторінках університетської газети «За наукові кадри»? Недопрацьовує тут і школа молодого журналіста — її слухачі повинні бути активними посередниками між комсомольською групою, курсом і газетою. Та й на редакцію є нарікання: як тяжко комітету комсомолу «вибити» із комсомольців замітки, і після всього вони не завжди попадають в номер.

В. Кравець звернув увагу на низьку політичну культуру комсомольців. За рядком «політично грамотний» в характеристиці повинен стояти відповідний зміст. Під час бесід у комітеті комсомолу деякі комсомольці не могли дати оцінки сучасним політичним подіям, не знали видатних подій з історії комсомолу. Очевидно, політико-виховна робота повинна оцінюватися за її кінцевими результатами. Тобто, треба брати до уваги не те, скі-

СЛОВО УЧАСНИКАМ АКТИВУ

Лєнінський залік. Створили на I—II курсах педагогів і комітет комсомолу запропонував зовсім юним дівчаткам, яким ще бракує життєвого досвіду, виховувати «важких» підлітків. Чи не краще було б таку роботу запропонувати хлопцям з юридичної?

Слід подумати і над спеціалізацією громадської роботи. Так, на факультеті РГФ доцільно створити загін гідів-перекладачів, а на історичному — лекторську групу. Тоді рівень професійної підготовки студентів буде вдало доповнюватися їх позанавчальною роботою. Було б добре також, якби деканати зі свого боку заохочували успішних першокурсників в громадській роботі.

ВОЛОДИМИР НЕМЕРЦАЛОВ зупинився у своєму виступі на підготовці до третього трудового семестру. Про необхідність поліпшити наукову роботу серед студентів говорила студентка III курсу мехмату Вікторія Новикова, про труднощі у формуванні студзагону залізничників — його командир Галина Голицька, про ставлення до зв'язу комсомольців — студент I курсу юрфаку Олег Іващенко.

Два виступи звернули на себе особливу увагу. Так, студент II курсу юрфаку, командир будзагону «Атланти» Юрій Бошко розповів, що цього року загін «Атланти» буде працювати на будовах Сургути, в складних умовах, і було б доцільно майстрами загону поставити тих чотирьох хлопців, які вже набули професійного досвіду, працюючи минулого року в Тюменській області. Для цього необхідно було перенести їм практику в установи міста з червня на вересень. Кілька мі-

льки проведено політінформацій, політбесід і політгодин, а як комсомольці орієнтуються у світоглядних питаннях.

Гострою виявилася сьогодні і проблема формування будзагонів. Поряд з великим конкурсом в будзагони, які будуть працювати в Тюменській області, існує недобір в ті, що працюватимуть в межах республіки. Матеріальна зацікавленість — важливий фактор, але ж не можна підмінювати ним патріотичний дух руху будзагонів.

Сьогодні безкорислива праця студентських будзагонів стає мірилом не лише свідомості, але й совісті людини. Зараз організується інтернаціональний загін «Дружба», який працюватиме на Усть-Ілімській гідроелектростанції. На 20 місць, які віддані іноземним студентам, вже надійшло 38 заяв від студентів з Нікарагуа, Куби, Монголії та інших країн. 20 місць для радянських студентів ще не заповнені. Це теж показник рівня нашої ідейно-виховної роботи.

На закінчення доповідач запропонував комсомольському активу підтримати ініціативу робітничої молоді міста Тольятті і відпрацювати чотири дні безкоштовно на об'єктах соцікультпобуту.

В Центральному районі нашого міста вивільнилися 44 підвальні приміщення і Центрального райком партії виніс рішення віддати їх для проведення клубної роботи. Отже комітет комсомолу чекає від комсомольців обґрунтованих заяв на ці приміщення для клубів, які вже діють, і які будуть створені. Сподіваємось, що комсомольці охоче відпрацюють на приведенні в порядок цих приміщень водночас з роботою на міських об'єктах соцікультпобуту.

Доповідач завірив партійну організацію університету, що комсомольці вузу з честю виконуватимуть рішення XXVII з'їзду КПРС.

не міг розв'язати цього питання. (Коли готувався цей номер, заступник секретаря комітету комсомолу Володимир Немерцалов повідомив редакцію, що він мав розмову з проректором з навчально-методичної роботи професором Л. О. Ануфрієвим, і це питання вирішене позитивно в інтересах громадської справи).

Першокурсниця біофаку Таня Недєва не готувалась до виступу на активі. Проте вона попросила слова, щоб розповісти про аналогічні проблеми.

На початку року на біофаці було організовано в рамках ФГП педагогів, який з листопада працював в школі-інтернаті № 2. Дівчатка прийшли воматими у 3—6 класи, подружжися з малюнками, приходили до них двічі-тричі на тиждень.

Коли на початку другого семестру розпочалась підпрактика, заліз з якої втрачувався як складова частина на заліку з ФГП, дівчатка попросили, щоб їх направили на практику в цю саму школу-інтернат.

Але, незважаючи на подані в комітет комсомолу довідки про роботу в школі, доволу від адміністрації університету отримано не було. Так вони ходили — як педагогівці в одну школу, як практиканти — в іншу.

З цього приводу наш кореспондент мав розмову із завідувачою кафедрою педагогіки О. М. Якубовською. Олександра Миколаївна навела ряд об'єктивних причин такого проведення практики, але сказала, що, якщо члени педагогів наполягають, то майбутнього року їх можна буде направити на підпрактику в школу-інтернат № 2.

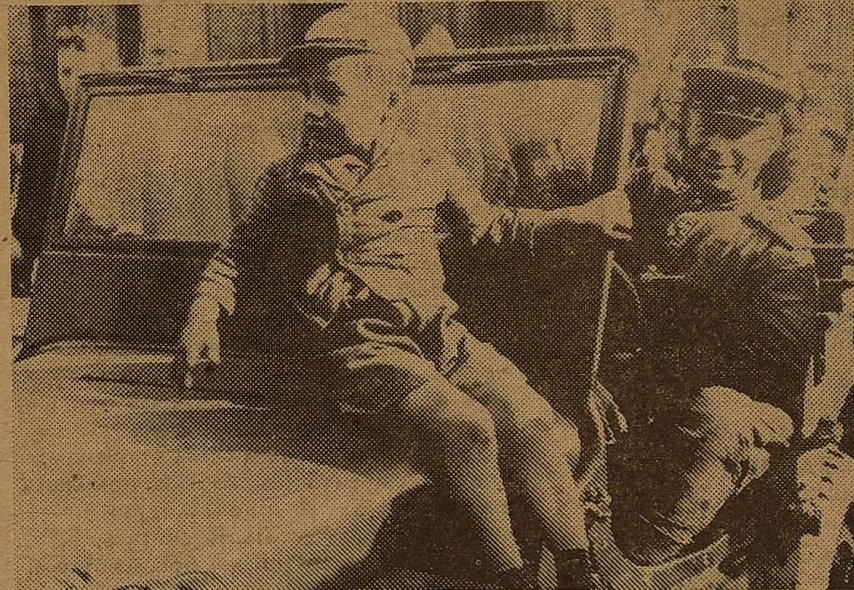
Актив відбувся. На черзі — нові проблеми. І це природно. Однак, важливо, щоб правильні слова, які були виголошені з комсомольської трибуни, не зависли в повітрі. А для цього треба, щоб комсомольські активісти були більш наполегливими і послідовними в своїх діях. І головне — не зупинялися перед першими-ліпшими труднощами, а переборювали їх в практичній роботі.

НЕ ЗАТИХАЕТ КОЛОКОЛ ПАМЯТИ

«...ПРАЗДНУЯ ПОБЕДУ, МЫ ВСЕГДА БУДЕМ ВСПОМИНАТЬ, КАКИЕ КАЧЕСТВА НАШЕГО НАРОДА ПОМОГЛИ ОДОЛЕТЬ ВРАГА. ТЕРПЕНИЕ, МУЖЕСТВО, ВЕЛИЧАЙШАЯ СТОЙКОСТЬ, ЛЮБОВЬ К ОТЕЧЕСТВУ. ПУСТЬ ЭТИ ПРОВЕРЕННЫЕ ОГНЕМ КАЧЕСТВА ВСЕГДА НАМ СОПУТСТВУЮТ. И ВСЕГДА ПОБЕДА БУДЕТ ЗА НАМИ...».

Г. К. ЖУКОВ.

Интервью дает
Марина Гребенюк,
студентка II курса
мехмата (СССР)

4 апреля 1945 года. В одном из венгерских поселков, только что освобожденном советскими войсками.

Фото С. ХАЛДЕЯ.

— Мне кажется, что 9 Мая — самый светлый праздник на Земле. Это действительно праздник всенародный. В этот день, наверное, вся Одесса направляется в парк Шевченко, чтобы поклониться праху героев, возложить цветы к обелиску Неизвестному матросу.

— Марина, как и все твои сверстницы, товарищи по учебе, ты слышала и наверняка читала о событиях, связанных с Ливией. Что ты думаешь по этому поводу?

— Нам, к счастью, не довелось пережить того, что испытали люди старшего поколения. Но так мы воспитаны, что для нас чужой беды не бывает. Ничем нельзя оправдать воздушный налет американской авиации на жилые кварталы Триполи и Бенгази. Это — зверство, и никак иначе такую акцию не назовешь.

Мы — против войны и поэтому гневно клеймим позором агрессоров, которые легкомысленно играют судьбами мира.

САМЫЙ СВЕТЛЫЙ ПРАЗДНИК НА ЗЕМЛЕ

Импровизированная пресс-конференция произошла в группе иностранных учащихся, изучающих русский язык. Преподаватель Людмила Васильевна Мосиенко познакомила нас со своими питомцами.

Как всегда бывает при встрече незнакомых людей, разговор поначалу не клеился. Когда мы предложили Магде Биркашевой перейти на родной — чешский язык, она отказалась: «Буду говорить по-русски».

Итак, в беседе приняли участие: две студентки из Чехословакии — Магда Биркашева и Мартина Копецка. Две подруги, которые чудесно дополняют во всем друг друга. Кубинка Наука Гонсалес — милая, очень застенчивая девушка. И единственный в группе мужчина — кореец Пак Ген Хун. Все — первокурсники с мехмата, прикладники.

— 9 Мая, — говорит Магда, — и для чешского народа самый большой и светлый праздник.

В детском саду, в школе, в общественных молодежных ор-

ганизациях в нашей стране постоянно говорится об истории освобождения Чехословакии от ненавистного гитлеризма. Еще живы герои Майского восстания (вооруженное восстание в Праге 9 мая 1945 года). Они рассказывают молодежи о том, как Советская Армия пришла на помощь чехословацкому народу. (Когда Магда забывала вдруг русское слово, ей приходила на помощь Мартина. Так что это был совместный монолог).

— Мы все должны помнить этот праздник, — сказала Магда, — и тех, кто ценой своей жизни завоевал для нас мир. А главное, мы, молодые люди, должны извлечь уроки из событий второй мировой войны. Конечно, мы гневно осуждаем любую провокацию империализма, которая может привести к непоправимой катастрофе.

— Я полностью согласна с тем, что сказала Магда, — добавила Мартина.

Пак Ген Хун, как и подобает настоящему мужчине, был более сдержан во время беседы.

— Мой дедушка, — рассказывал он, — принимал участие в освобождении Северной Кореи совместно с частями Советской Армии, которая разгромила японский милитаризм.

Сегодня американский империализм продолжает политику битых агрессоров. Он постоянно угрожает народам в нашем регионе. Достаточно назвать учение «Тим спирит-86». Бесконечные военные маневры у границ нашей страны — это попытка держать наш народ в напряжении. Американский империализм повсюду вызывает к себе чувство ненависти.

— Разумеется, мы хорошо знаем, что значит для наших советских друзей такой праздник, как День Победы, — сказала, смущаясь, Наука Гонсалес. — И никто из нас не может остаться равнодушным к тому, что делают американцы в разных районах мира. Люди всегда должны жить в мире. Вот почему мы так решительно осуждаем агрессивные действия США.

Беседу вел
Н. ЩЕРБАНЬ.

Глубокий интерес к идеям XXVII съезда КПСС

Без преувеличения можно сказать: университетская научная конференция иностранных учащихся «Международное значение XXVII съезда КПСС» прошла в обстановке активного интереса ее участников ко всем выступлениям студентов, которые продемонстрировали не только глубокое знание материалов форума советских коммунистов, но и искреннее понимание и поддержку революционных, творческих идей съезда.

И еще одна немаловажная деталь — прекрасный русский язык выступающих. Это уважение к языку великого народа, языку Ленина и Толстого, вызвало одобрительную реакцию всего зала.

Конференцию открыл кратким вступительным словом ректор по зарубежным связям доцент М. Н. Чесноков.

Тематическое разнообразие докладов позволило присутствующим на конференции иностранным учащимся получить четкое представление о масштабах, реализме и напряженности мирных экономических и социально-политических планов ленинской партии, над которыми советский народ будет упорно трудиться в предстоящие годы.

Об основных тенденциях и противоречиях современного мирового развития в оценке XXVII съездом КПСС участникам конференции рассказал студент I курса истфака Исаяс Кабеде Фриенсебет (Эфиопия). Студент III курса юрфака Нарисон Ришар Буда (Мадагаскар) раскрыл тему «XXVII съезд КПСС о научно-техническом прогрессе». Кубинец Серхио Гонсалес Карденас (IV курс физфака) остановился на перспективах развития экономического сотрудничества стран СЭВ. Тема международного значения двенадцатой пятилетки СССР заинтересовала студента III курса биофака Педро Мануэла де Сильва Дуарте (Португалия).

Убедительным было выступление нашей гостьи из ГДР, студентки включенного обучения Тиль Керстин, которая на конкретных фактах показала единство целей двух партийных съездов — КПСС и СЕПГ.

О XXVII съезде КПСС как съезде мира, прогресса и созидания говорил аспирант ка-

федры физической химии Назар Мухамед Ниязулла (ДРА). Студент из Индии Медара Метла Нарасимха Рао (III курс биофака) изложил позицию КПСС в отношении движения неприсоединения как важным факторе мировой политики.

Взаимно дополняющими были выступления студента IV курса биофака Луиса Альберто Гонсалеса Герры (Панама) и студентки I курса филфака Нгуен Тхи Нам Фыонг (СРВ) об экологических проблемах как важнейших проблемах современного развития цивилизации и нарастающих мирового антивоенного, антиядерного движения как формы протеста против безответственной милитаристской политики империалистических государств во главе с США.

Практическую помощь в подготовке докладов студентами оказали научные руководители Т. А. Тарасенко, В. Р. Лищук, И. Ф. Примаченко, В. В. Попков, Л. Х. Доленко, С. С. Федорко, Л. В. Можегова, М. В. Меркулова.

В заключение конференции на вопросы, поступившие в рабочей президиум, ответил старший преподаватель кафедры истории КПСС Ф. В. Нэх.

Участники конференции единодушно приняли обращение к студенческой молодежи, выражающее гневное осуждение вооруженной провокации США в отношении Ливии.

ЛУИС АЛЬБЕРТО ГОНСАЛЕС ГЕРРА (ПАНАМА)

По данным Стокгольмского международного института по исследованиям проблем мира, с 1945 по 1978 г. проведены 1165 ядерных взрывов, главным образом в целях испытания оружия. Около 595 снарядов взорвано как минимум в пяти крупнейших пустынях, причем 130 из них — под землей. Эти испытания привели к высокому уровню заражения атмосферы радиоактивными материалами и причинили ущерб значительным районам пустыни. Взрыв снаряда мощностью до 10 кт может вызвать полное или значительное разрушение растительности на площади 400—1300 га. Использование таких видов оружия даже в очень ограниченном конфликте привело бы к уничтожению тесно взаимосвязанных между собой жизнеподдерживающих систем нашей планеты, породило бы необратимые процессы опустынивания.

ИСАЯС КУБЕДЕ ФРИЕНСЕБЕТ (ЭФИОПИЯ)

Подсчитано, что освободившимся странам Африки для развития экономики, борьбы с засухой потребуется до 2000 года 150 млрд. долларов. Эти средства могут быть получены лишь в том случае, если будет прекращена ненужная гонка вооружений. Большинство африканцев все отчетливее осознает, что в условиях, когда их странам необходимо срочно решать проблемы экономической отсталости, голода, бессмысленно тратить огромные средства на гонку вооружений. Вот почему многие честные африканцы выступают в защиту мира и международной безопасности.

ПЕДРО МАНУЭЛ ДЕ СИЛЬВА ДУАРТЕ (ПОРТУГАЛИЯ)

Вступив в ответственный момент своей истории, усиливая динамику во всех сферах общественной жизни, советский народ расширяет и углубляет связи с развивающимися странами, неизменно поддерживает их право самим определять свое настоящее и будущее без какого-либо вмешательства извне. Многочисленные факты красноречиво говорят о том, что СССР, другие социалистические государства — всегда на стороне народов, которые борются с империалистической агрессией, диктатом, насилием, террором.

СТУДЕНЧЕСКИЙ КУРЬЕР

ОГУ посетила делегация слушателей Высшей комсомольской школы им. В. Пика в Берлине. Гости встретились с комсомольским активом университета, ознакомились с жизнью комсомольской организации вуза, осмотрели коллекции палеонтологического музея.

Они побывали в университетском студенческом кафе «Метроном», где встретились со студентами. Перед гостями выступил ансамбль политической песни ОГУ.

В день коммунистического субботника 120 гостей из Берлина работали вместе со студентами филфака в Ботаническом саду.

ПЕСНО ДРУЖБЫ ЗАПЕВАЕТ МОЛОДЕЖЬ!

Университетский интернациональный комитет «Молодежь в борьбе за мир» совместно с деканатом по работе с иностранными студентами организовал конкурс политической песни «Красная гвоздика» и конкурс политического плаката. В конкурсе политической песни участвовали студенты университета из ГДР, Кубы, Чехословакии, Афганистана, Монголии, Кореи, Конго, Йемена, Ливана, а также советские студенты. Участники должны были исполнить одну советскую песню на русском языке и песню своей страны. Ребята пели о том, что сегодня главное дело молодежи — сохранить мир на земле. Победителями конкурса стали ансамбль вьетнамских студентов, ансамбль студентов из Южного Йемена, Ирака,

Ливана, ансамбль студентов из ГДР, Зумбия Хулан из Монголии, наши студенты факультета романо-германской филологии. Все участники конкурса и гости — вокальный ансамбль Одесского культпросветучилища — награждены почетными дипломами.

В конкурсе политического плаката приняли участие иностранные студенты, обучающиеся в разных вузах Одессы. Плакаты, образно и лаконично выражающие стремление их авторов к сохранению мира во всем мире, украсили стены зала, где проходил конкурс политической песни. Жюри конкурса признало лучшими плакаты студента медицинского института Кубинка Нестора Паретса, студента института народного хозяйства из Монголии Минь Хуэ и группу плакатов афганских студентов университета.

В. БЕЛОВА.

Авария на Чернобыльской АЭС вызвала много вопросов у иностранных студентов университета.

6 мая по их просьбе с группой студентов встретились и дали обстоятельные ответы доцент кафедры экспериментальной физики ОГУ Александр Петрович Федчук и старший преподаватель кафедры ГО Владимир Яковлевич Кerpель.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

И ВАШИХ ПОДВИГОВ БЕССМЕРТИЕ...

(ДОКУМЕНТАЛЬНЫЙ РАССКАЗ)

В начале мая 1944 года на Ближних Мельницах в районе Кордонной улицы (ныне улица Малиновского) было найдено место массовой казни советских патриотов. В старом противотанковом рву рядами по пять человек лежали изуродованные тела советских людей со следами страшных пыток.

Здесь в ночь с 4 на 5 апреля 1944 года были расстреляны герои-подпольщики Одесского порта — группа Михаила Константиновича Емельянова и группа Виктора Ивановича Зотова.

Сегодня наш рассказ о подпольной организации, созданной В. И. Зотовым.

Виктор Зотов жил недалеко от моря, недалеко от порта — на спуске Кангуна, 5. До войны учился на радиофакультете Одесского электротехникума связи, в 1941 году в 19 лет он окончил 3-й курс. В армию призван не был из-за очень плохого зрения. В период оккупации пошел работать на судоремонтный завод № 2 электриком.

С декабря 1941 года начинает свою работу подпольная организация комсомольца В. Зотова. По частям вынесен с завода радиоприемник, Виктор Зотов и Андрей Вальсами собирают его. Сводки Совинформбюро распространяются на заводе, расклеиваются на домах города, активное участие в распространении листовок принимает Вера Машталер, работавшая на заводе чернорабочей.

В Одесском порту оккупантами для погрузки и разгрузки военных грузов использовались военнопленные. Подпольщики установили с ними связь. Через Валентину Кругликову-Ткачеву, работавшую кассиром, военнопленные при получении продуктов передавали патриотам похищенные при разгрузке судов оружие и офицерскую форму. Виктор Зотов, Андрей Вальсами, Анатолий Кучма и другие подпольщики помогли бежать большой группе военнопленных, снабдив их документами, написанными на бланках, которые изъяла у директора завода курьер Лидия Гаркушенко-Спиридонова.

Оружие приобреталось также у румынских солдат, служивших на военных катаках. На «Приводе» часто можно было видеть Андрея Вальсами и Любовь Бобкову, содержащую питейное заведение по Обсерваторному переулку, 9, которые покупали спички, папиросы, теплое белье, продукты, так необходимые в катакомбах.

Когда Антонеску потребовал, чтобы губернатор Транснист-

рии, в состав которой была включена Одесса, отправлял в Румынию из захваченных районов «не только отдельные машины, а оборудование предприятий целиком», подпольная организация начала приводить в негодность демонтированные генераторы, токарные станки, электромоторы и другое оборудование.

В марте 1944 года подпольные организации В. Зотова и М. Емельянова объединяются и предпринимают все возможные меры для спасения причалов порта, подготовленных фашистами к уничтожению.

31 марта 1944 года на своей квартире по ул. Белинского, 18 был арестован Андрей Вальсами, его жена и племянник жены 17-летний Вова Петраш. В квартире была устроена засада, в которую попали Виктор Зотов, Георгий Герасимов, Анатолий Кучма и другие подпольщики.

В этот день они должны были отправиться в катакомбы, и местом сбора была назначена квартира А. Вальсами...

Фашисты жестоко истязали советских патриотов в гестапо на ул. Островидова. Пять дней не дожили герои-подпольщики до освобождения Одессы, они не увидели флагов Победы над родным городом, но они внесли свой достойный вклад в разгром ненавистного врага.

Родина наградила (посмертно) медалями «За отвагу» Вальсами А. П., Зотова В. И., Кучму А. И., Лисогорова В. М., Стеценко Л. М.

Подвиг героев-комсомольцев не забыт, на примере их краткой, но славной жизни воспитываются новые поколения советских людей. Старший пионервожатый восьмилетней школы № 70, в которой учился В. И. Зотов, Анатолий Кононенко рассказывает: «В 60—70-е годы пионерами и комсомольцами школы была проведена большая краеведческая работа. В настоящее время в школе создан и активно функционирует музей В. И. Зотова и Героя Советского Союза гвардии капитана Г. Ф. Потемкина. Пионерская дружина школы носит имя героя-комсомольца Виктора Ивановича Зотова».

Разработан и будет установлен памятник жертвам фашистских зверств на пересечении улиц Малиновского (бывшая Кордонная) и Якира.

Одесса никогда не забудет своих героев, павших в борьбе с ненавистным врагом.

И. ШКЛЯЕВ,
ассистент кафедры
истории СССР
исторического
факультета ОГУ.

ДЛЯ ВАС, ЛЮБОЗНАТЕЛЬНЫЕ!

Вечер вопросов и ответов «Атеизм, религия и политика». Что произошло в Киеве в 988 году. «Психологическая война» и религия, место и роль Ватикана в идеологической борьбе.

Что такое «карловацкая церковь». Восточные культы — рациональное или мистическое. Клерикальные радиостанции: «духовный хлеб» для советской молодежи?

Как относятся к религии студенты ОГУ. На эти и другие вопросы отвечают: П. К. Лабазов — доктор исторических наук, профессор, Н. Г. Батюк — кандидат философских наук, доцент, В. В. Варна — кандидат философских наук, П. Л. Каушанский — кандидат философских наук, доцент; В. Н. Лентин — кандидат философских наук, доцент. Вечер состоится в Новом актовом зале 16 мая в 19 часов. Кафедра научного атеизма, этики и эстетики.

Анатолий МИХАЙЛЕНКО,
журналист, выпускник ОГУ

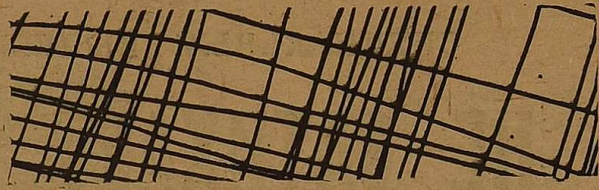
ПРЕДОК

Мой давний предок был немногословен,
Но, засучив по локоть рукава,
Творил жилище из добротных бревен,
А с ним — творил добротные слова.
Приободряясь, усилил утра,
Медлительное время торопя,
С избою-пятистенкой предок строил
Судьбу свою, характер свой — себя!
Из лыка ловко смастерил обувку,
Из тонкой ветки вырезал свисток
И, начертая на древесине букву,
Приладил к ней нехитрый завиток,
Он красоту впервые постигает.
Уже осмыслены его шаги.
Он — человек, и это понимает,
И долго в мир глядит из-под руки.
Глядит, голубоглазый, светлорусый,
Из тех, непостижимых мной времен,
Когда еще не называлась Русью
Земля с десятком родственных племен.
Он думает о будущем нескором,
О том, чтоб землю не сожгло огнем.
И вдруг сошлись сквозь время
наши взоры,
И мы в себе друг друга узнаем!

ВЕТОЧКА БУЗИНЫ

Анатолий ЯНИ,
выпускник ОГУ

В хрустальной вазочке
на полку
Поставлю ветку бузины —
Зонтиковидную метелку,
Похожую на круг луны.
С журналом на краю дивана
Задремлет невзначай жена,
И свет я выключу.
И странно
Запахнет эта бузина.
Потом жена моя проснется
Среди полночной тишины...
Луна ей с неба улыбнется
Цветущим кругом бузины.

Владислав КИТИМ,
студент V курса филфака,
заочное отделение ОГУ

9 МАЯ

Парад. Знамена. Трубы, как огонь!
...Переверая плачущие ноты,
Кружки медалей свесив на гармонь,
Мой старикан наигрывает что-то.
Далекое, немодное, свое,
Что за душу берет неосторожно.
Не слушать эту песню невозможно,
И невозможно продолжать ее.

* * *

Скорей! Скорей! Давно пора вставать.
Скорей? А что случилось?
Утро просто.
Хочу его особенно начать!
Впадаю в детство?
Или трудность роста?
Я оформляюсь. Раздаюсь в плечах.
Я успеваю и не успеваю
Окончить день и новый день начать
...Уже трезвонят первые трамваи.
Скорей, скорей!.. Еще не унывать
Лишь от того, что ты такой не вечный,
Еще улыбки женские встречать
И верить мимолетным этим встречам,
И вдруг, смутившись, горько понимать
чужую боль за траурную медью,
Но за кукушкой забывать считать,
Поскольку мысли заняты бессмертием.

Белла ВЕРНИКОВА
литсотрудник «ЗНК»

Не только тем страшна война,
что может жизнь отнять,
но и соблазном жизнь
объять
до завтра и сполна.
Обычай жить не торопясь
и в чувствах не спешить
нам позволяет утвердить
судеб взаимосвязь.

Есть мужество на то,
чтоб ждать
и смелость на порыв,
и ощущаешь благодать,
себе не изменив.

Я женщина, мне доверять
и, руки опустив
пока окликнут,
путь избрать,
спешащего простив.

Игорь ПОТОЦКИЙ,
студент VI курса филфака,
заочное отделение ОГУ.

Отцу-фронтовику, подполковнику в отставке.

1
В мою судьбу вошла твоя судьба
и понял я внезапно, что тебя,
отец, увидел я на поле боя,
когда качнулось небо голубое
и рухнули на землю облака.
И я увидел явственно глаза,
в которых отразились берега
речные, и которые гроза
наполнила своим тревожным светом.
Не сон, не сон!.. Не сном я был несом.
Все это только показалось сном,
под вечер принесенным майским ветром.
Не сон, не сон!.. Атакою влеком,
войной подхвачен и охвачен общей
бедою, словно дождевой водою, в том
бою отец был ранен. Он наощупь
куда-то полз... Очнувшись... Медсанбат
Но, слава богу, рана не смертельна.

2

Отец о войне почти не рассказывает,
никогда не говорит о войне,
как будто годы войны отбрасывает,
забрасывает их далеко-далеко.
Только иногда он плачет во сне,
а потом вздыхает: «Спать нелегко,
как на войне, когда вдвойне
жить хотелось...»

ПИШИТЬ НАМ:

270000, Одеса-центр, вул.
П. Великого, 2, держунверситет,
редакция газеты «За научные кадры».

ЗАХОДИТЕ:

Одеса, вул. П. Великого, 2,
3-й этаж, кімната 86

ДЗВОНІТЬ:

Редактор М. ЦЕРБАНЬ.

тел. 23-84-13.

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкомов и комитета комсомола Одесского государственного университета им. Мечникова. (На украинском языке).